

fælde uden Mandat, uden deres Bølgere. Tilslutning, tror jeg, det er fuldstændig korrekt, thi den Politik, som er deres Politik, har sandelig ikke nogen Sinde været godkendt ved Valgene. Jeg har jo Lov til at haabe, at den heller ikke vil blive det, men det er jo en Ting, som det vil være ganske urimeligt her at spaa om, enten i den ene eller den anden Retning. Det er jo en Sag, som skal afgøres anden Steds. (Stemmer: „Vosjepladsferne!“) Det er muligt, at det, som der her i Tinget er af mindre rigtigt, vil blive hæoldt ind paa den Dag, som vi alle se hen imod. At jeg skulde ønske, at Renselsen maatte blive saa vidt muligt fuldstændig, ville ærede Medlemmer ikke være i Tvivl om. Altsaa, hvad enten vi se paa Finanslovsforslaget, som det her foreligger, eller paa den almindelige Lovgivning, forekommer det mig klart, at der kun er ringe Interesse knyttet enten til det ene eller det andet. Det, som beskæftiger alles Sind i dette Øjeblik, er det, som jeg før nævnte, den politiske Forandring, der er foregaaet; den Partiomlægning, som fandt Sted i forrige Samling; men den er jo for dette Tings Vedkommende, antager jeg, nu nogenlunde gaaet til Ro. Det var meget naturligt, at da saa store Ting i Fjor beherskede Rigsdagssamlingen og beherskede Sindene, sattes Videnskaberne den Gang i Bevægelse, men jeg antager, at der i denne Samling vil være noget mere roligt, fordi man jo nu efterhaanden har fundet sin Plads. Det kan endnu gaa og vippe lidt ude paa Grænserne og i Yderkanterne, men i det hele og store ere vi jo stillede saaledes, at vi ere belavede paa at gaa ud og søge Bølgernes Godkendelse paa den Politikk, vi føre. Det er da dette, tror jeg, som vil være det egentlige Indhold af denne Samling, at den vil være en Forberedelse til det, som er vigtigere end alt, hvad vi her have liggende foran os, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt vor Politikk skal føres ind i en ny og modsat Retning, eller om den gamle Politikk skal fortsættes. Jeg skal kun gentage, hvad jeg før har sagt, at alle Spørgsmaal, som ærede Medlemmer kalde saglige Reforme og Arbejdsresultater, alt dette er for mig intet i Sammenligning med det, som ene behersker mine Tanker, og som jeg tror alene opfylder vort Folks Tanker, nemlig Spørgsmaalet om vor Grundlov og Spørgsmaalet om Modstanden imod det, som er vort Lands Fordelev: Den overhaandtagende Militarisme. Paa det Punkt venter jeg at høre, at den ærede Konsejlspræsident vil besvare de bekymrede Ord, som bleve fremsatte af det ærede Medlem fra Stege, Ord, hvori jeg

ikke er i Stand til at finde nogen Mening. (Vatter.) Dette ligger selvfølgelig i, at jeg ikke er inde i de Forhandlinger, som foregaa her om Formiddagen. Det ærede Medlem, som er indviet, kan sagtens le derad, men jeg forbinder ikke nogen Mening dermed. Jeg ved ikke, om dette er stillet op af den ærede Konsejlspræsident i Forstaaelse med hans Flertal eller ikke, jeg ved ikke, om dette er et Punkt, hvorpaa den ærede Konsejlspræsident under sine Venner en let Sejr, som de sikkert kunne trænge til, og jeg ved heller ikke, om det er noget, som det ministerielle Parti har været enig om uden Konsejlspræsidentens Tilslutning. Alt dette vil jo imidlertid vise sig efterhaanden. Men et kan jeg ikke tilbageholde overfor disse Bemærkninger, det er min Forundring over, at det ærede Medlem fra Stege er saa overrasket over at se Lovgivningsanliggender vandre ind paa Finansloven, for der at afgøres provisorisk. Det er jo det, vi have set saa længe, det er jo Ministeriets daglige og sædvanlige Vej. Jeg begriber ikke, at man er ubekendt med den Vej, og heller ikke fatter jeg, hvorledes det ærede Medlem har tænkt sig Konsejlsferne af den Politikk, som Ministeriet fører. Det ærede Medlem fra Stege sagde, at vi havde forkastet en tilsvarende Bevilling i Fjor. Sa ganske vist have vi forkastet den, men af hvilken Grund? Vi have forkastet den, fordi det var en Konsejlsferens og videre Udførelse af, hvad der ligger til Grund for Bevillingen, nemlig Københavns Befæstning. Jeg er i dette Øjeblik ganske ude af Stand til at se, om det er en nødvendig Konsejlsferens af Fæstningen eller ikke, men hvis det er en nødvendig Konsejlsferens af Fæstningen, forstaar jeg sandelig ikke, at det ærede Medlem ikke er belavet paa, at dette sker. Mig har det været aldeles klart, at det, der foregaa her i Landet provisorisk paa Militærvæsenets Omraade, fører til et af to: Enten sejre vi, der ere mod dette Væsen, og saa falder det, eller ogsaa vinde vore Modstandere, og saa blive de provisoriske Forvarsforanstaltninger selvfølgelig fortsatte indenfor den Ramme og indenfor det Omraade, som de Herrer, der nu regere os, finde rigtig og nødvendig. Men at dette sidste sker, er ikke noget, som der for os er Grund til at forundre os over. Der maa jo ske et af to: Hvis de organisatoriske Foranstaltninger, som Krigsministeren foreslog os her i Fjor, virkelig ere nødvendig Konsejlsferens af Fæstningen, antager jeg, at de ske, og saa antager jeg, at der er to Maader, hvorpaa de kunne ske, enten derved at de blive udførte provisorisk, og dertil er den ærede Krigs-